

LA LLIBERAL

**Revista de Cultura
i Art Vilassarenc**

**Revista Numero 17
juny, juliol i agost**

Any 2019

A pastar fang

Aquella dona cridava com una boja telèfon en mà, la gent de l'autobús estava callada escoltant el relat en directe de la fi d'una relació, quedava clar que la persona de l'altra banda del telèfon tenia els minuts contats, no de vida sinó com amant.

—Ets un grandíssim fill de puta, mira que enrotllar-te amb la Lau, la meva millor amiga fins avui i que hagi estat ella la que m'ha obert els ulls.

La dona del telefon anava pujant el to de veu, cada cop escridassava més al que tenia en línia, mentre entre els passatgers n'hi havia que reien i altres que seguien amb atenció l'història per saber com acabaria tot allò.

—Què?...què coi t'he d'explicar...ves a la merda...que no, no vull donar-te cap explicació, t'has follat a la Lau...te l'has follat sí o no?

Silenci.

—Amb la Lau?

Silenci.

—Ves-te'n a la merda— va esputar amb mala llet.

L'autobús anava passant estacions omplint-se de passatgers mentre aquella dona ferida en el moll d'os de la seva dignitat arrodonia el discurs d'una relació aparentment finida, amb mots cada cop més gruixuts.

Aquella podria ser una història com qualsevol altre, de les moltes que cada dia es fan i es desfan quan l'amor neix o és trenca.

Cap dels passatgers sabia qui era i que deia el que estava a l'altra banda de la comunicació, per tant el valor de culpa d'aquella ruptura en directe era difícil d'esbrinar, en tot cas podia semblar que la víctima era ella.

Vaig fer l'esforç, què dic, el plaer d'imaginar el personatge de l'altra banda, com era i com havia anat en realitat la conversa, sóc un xafarder de mena i no em vaig poder estar. Algú em podrà dir què com que sóc home, inconscientment intentava la seva defensa.

Vet ací el que vaig imaginar:

Un so de cridada:

—Sóc... — El lector pot posar el nom que vulgui, jo he pensat amb el de Lluís.

Un silenci espès segueix a la presentació verbal.

—Ets un grandíssim fill de puta, mira que enrotllar-te amb la Lau, la meva millor amiga fins avui i que hagi estat ella la que m'ha obert els ulls.

Imagino el Lluís mossegant-se la llengua...

—Escolta, acabo de parlar amb la la Lau...

—Amb la Lau?

—M'ha dit coses que cal explicar-les.

Un nou silenci.

—Què?...què coi t'he d'explicar...ves a la merda...que no, no vull cap explicació, teva, t'has follat a la Lau...te l'has follat sí o no?

—No m'he follat la Lau, però m'ha dit el que passava entre tu i el Pere.

—Ves-te'n a pastar fang— va esputar amb mala llet la dona.

La meva ment calenta no va dubtar un moment, el tal Lluís havia descobert, al manco així s'ho creia per les pistes que la Lau li havia donat, que la seva companya s'ho feia amb un tal Pere.

El món semblant i tot tan gran, és ben petit.

Uns quants dies després, en la línia de bus que agafo habitualment, de sobte una veu femenina sobresurt d'entre els passatgers:

—Ets un grandíssim fill de puta...

Em sonava, ja ho havia escoltat feia uns dies, en aquell moment només vaig pensar que aquest món està ple de fills de puta, uns més grandíssims que d'altres.

Però la veu repetia unes frases ja escoltades, el mateix to, els mateixos mots barruers i... la mateixa dona.

Per mi estava clar, a l'altre banda de la línia de telèfon no hi havia ningú. Tot era pur teatre, pura necessitat de ser el focus d'atenció, fos encara per uns minuts.

Sempre hi ha persones a qui els fa falta sentir-se importants i per aconseguir-ho es munten històries com la de la dona del bus. Ella era conscient que tenia l'atenció de tota la parròquia de a bord, això l'encoratjava i li donava ales, la feia important, es feia víctima: cridant tota mena d'improperis i paraules insultants per tenir l'atenció de les trenta persones que l'acompanyaven en el seu tram de viatge. L'error de la passatgera va ser el no canviar el diàleg ni de línia de bus.

AHIR I AVUI DE PLATJA D'ARO

AHIR I AVUI DE PLATJA D'ARO

AHIR I AVUI DE PLATJA D'ARO

BERLIN POR LLUISA

BERLIN POR LLUISA

CASA ROURA

La casa Roura és un edifici modernista construït per Lluís Domènech i Montaner a Canet de Mar entre l'any 1891 i 1892. L'edifici està catalogat dins del patrimoni cultural de Canet de Mar i es considera com un Bé Cultural d'interès Nacional des de 1976.

Entre 1891 i 1892 Lluís Domènch i Montaner va construir l'edifici conegut com la Casa Roura o Ca la Bianga per encàrrec de la seva cunyada Francesca Roura i el seu marit Jacint de Copmany. Domènech va alçar una residència inspirada en el model de les cases mansió dels Països Baixos. El 1892 Canet va celebrar els 400 anys del descobriment d'Amèrica i els Copmany van ser un dels principals organitzadors. Ha viscut un procés de restauració per aconseguir les instal·lacions actuals. Avui en dia és un restaurant.

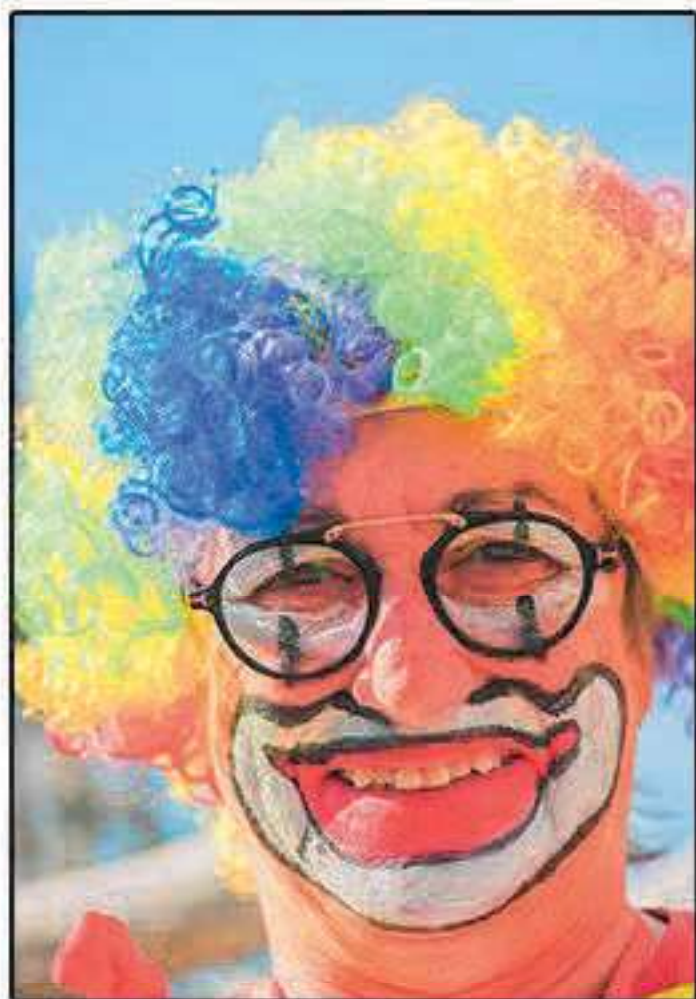
CAN ROURA CANET DE MAR

CAN ROURA CANET DE MAR

EL CARNESTOLTES A VILASSAR

Alex

EL CARNESTOLTES A VILASSAR

Alex

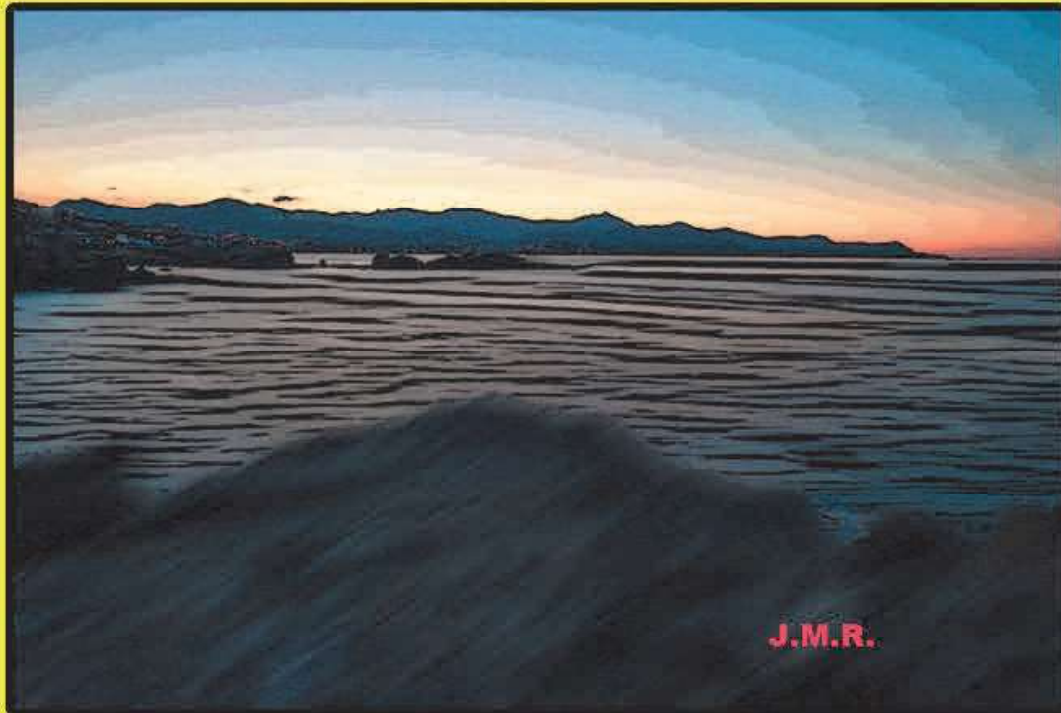
EL CARNESTOLTES A VILASSAR

CIBERNETICS

CIBERNETICS

COCHES ANTIGUOS POR JORDI

1948 Plymouth special deluxe

32 Ford Coupe

*1931 ford model a Vicky
custom chopped*

32 Ford Highboy Roadster

COCHES ANTIGUOS POR JORDI

1931 Ford Pickup

Renault 12 Familiar -1977

Renault R12 1980

Renault R18 GTD

HAYKUS

L'estel encegat

L'aigua saltava
al bassal ple de neguits;
l'estel ballava.

Hivern

Emblanquit de neu,
el jardí és bellesa
orfe de colors.

Tardor

Tu, verda fulla,
ara l'arbre vesteixes
d'ocres enrogits.

Antoni Casanova Ramon

LA MAR DE DALMIANAS

LA MAR DE DALMIANAS

A l'atenció del responsable del àrea de Cultura de l'ajuntament de Sitges,

Benvolguts senyors,

Els hi escric aquesta carta per recordar el nom de Don **Nicolás Ortiz García**, fill d'aquesta localitat, Sitges i gran artesà, en concret de la forja.

Nicolás Ortiz García va néixer a Sitges en 1.934. Fill d'emigrants andalusos, era el quart fill en una família de cinc germans. Per accident, als 4 anys va perdre un ull.

Nicolás a la edat d'un any amb els seus germans (1.935).

La mort del seu germà gran Joan a l'edat de 16 anys va marcar molt el seu caràcter. Per aquesta pèrdua va haver d'iniciar la seva vida laboral des de molt jove, als 9 anys, ja que la seva família era molt humil. Des de bon inici va mostrar unes habilitats especials per la feina amb el metall i la forja, activitat que va convertir en la seva professió i sobretot en la seva vocació.

Des de molt jove va treballar com a manyà en un taller de metall situat en el carrer Artur Carbonell, davant de l'edifici d'Ave Maria. Com que ja destacava en la seva feina, el forjador Llorenç Garcia Ferret el va voler pel seu taller al carrer Carreta (on és ara el restaurant La Nansa). En aquest taller va aprendre totes les tècniques de la forja artística i que es basaven en la gran riquesa modernista de l'obra de forja del museu del Cau Ferrat. En aquesta etapa va fer molts treballs de forja artística per eminentes famílies de la ciutat de Barcelona.

A l'edat de 27 anys va fundar el seu propi taller al carrer Sant Honorat en el que va treballar fins la seva jubilació. En el seu taller va fer molta feina de forja industrial i de forja artística.

Aquest taller va proporcionar treball a molta gent, generant feina a la població; va ser bressol i escola per altres professionals que avui dia continuen desenvolupant aquesta professió.

El llegat que va deixar **Nicolás** era com el de tants artistes de talent: anònim en la seva major part.

Era un professional de la forja, autodidacta i intuïtiu. Va tenir les influències del més pur estil de forja artística present a Sitges. La seva forma de treballar no deixava constància dels seus treballs ni per fotos ni per esbossos. El plasmava en metall lo que li passava pel seu cap i acordava amb els seus clients. Per això la seva obra es extensa, però desgraciadament molta, desconeguda.

Quan es passeja pel Passeig de Sitges, veient els palauets enfront del mar o be pels xiringuitos antics com el Picnic, la casa de La Helvética, es reconeixen els seus treballs; famílies eminentes de Sitges com Matas i Torres (Bodegas Torres) son testimonis de multitud de treballs que Nicolás Ortiz va realitzar per ells.

Nicolás en la seva joventut al taller de Llorenç Garcia Ferret (primer per l'esquerra)

Forja industrial.

En l'àmbit de la forja industrial va fer treballs en Sitges i al llarg i ample de tot Catalunya. Els seus treballs son innumerables. Va contribuir al creixement de la localitat amb l'auge immobiliari i turístic dels anys 60-70 (no hi ha edifici, hotel, palauet o casa a Sitges que no tingui alguna de les seves realitzacions en metall).

Detall d'una porta realitzada per Nicolás

Balconada realitzada per Nicolás

Barana realitzada per Nicolás Ortiz Garcia (Sitges, Carretera de les Costes).

Balconada realitzada per Nicolás (Passeig de Sitges)

Reixes de un palauet al Passeig de Sitges obra de Nicolás.

Treballs artístics

En el camp de la forja artística va fer notables treballs pel poble de Sitges.

- *Aquesta reixa castellana va ser una de les primeres grans obres de Nicolás.*

Aquesta replica d'una reixa castellana es una meravella. Es una obra que es va realitzar sense cap soldadura. Aquí es pot veure l'enorme talent de Nicolás. Aquest treball el va fer molt jove (sobre els 20 anys).

Replica feta pel Nicolás de una reixa castellana. La reixa original es al costat(cantonada carrer Carreta)

- Es de destacar els bonics balustrats de l'església de Sant Bartomeu de Sitges.

Aquest balustrats van ser fets als inicis del seu taller(1961-1970).

Detall del balustrat dret de l'església de Sant Bertomeu de Sitges realitzat per Nicolás.

Detall del balustrat esquerre.

On mes es va desenvolupar el talent de Nicolás com Artesà forjador es en les obres destinades a il·lustres clients com Bodegues Torres.

- *Portes de la Fundació Torres (Bodegues Torres, Pacs del Penedés).*

Impressionant treball d'ambdues portes que son orgull de Bodegues Torres. Van ser realitzades per Nicolás entre els anys 1.994 i 1.995.

Portes de la Fundació Torres realitzades per Nicolás.

Detall de les portes.

Detall dels forjats

- Encara que no disposem de fotos, Nicolás va realitzar molts treballs de forja artística per la construcció de Bodegues Marimar de Bodegues Torres a Califòrnia(Estats Units).

- Forja de una clau com a present pel rei d'Espanya Joan Carles I.

El gran talent de Nicolás va ser la raó de que Bodegues Torres encarregara la forja de una clau que se li va entregar en 1.995 al llavors rei d'Espanya Joan Carles I per commemorar el 125 aniversari d'aquestes bodegues. La forma de treballar de Nicolás, sense donar cap importància al seu treball, no va guardar ni esbossos, ni fotos d'aquesta clau, per això hem hagut de demanar a la Casa Reial que ens envies fotos. Aquesta clau es propietat del rei de España[Casa Reial, Patrimoni Nacional].

Moment de l'entrega de la clau de Nicolás al rei Joan Carles I

Fotos de la clau enviades per la Casa Reial(Patrimoni Nacional)

Fotos de la clau enviades per la Casa Reial(Patrimoni Nacional)

- Altres exemples dels seus treballs artístics.

Aquesta es una mostra de la preciosa forja artística que va fer per alguns clients.

Nicolas Ortiz Garcia(1934-2017)

Home fet a sí mateix, de gran caràcter, molt simpàtic i gran conversador, no havia persona en Sitges que no el conegues tant pel seu treball com forjador, com per la seva personalitat, molt oberta. Memòria viva de Sitges, era molt comú veure'l passejar per la localitat i era un fidel lector de l'Eco de Sitges.

Nicolás es sentia molt orgullós del lloc on havia nascut. Molt implicat a la vida de aquesta població, a la seva joventut va tocar la gralla a la Colla Vella de Grallers de Sitges, fet pel que se li va atorgar un reconeixement al 2002.

Tocant la Gralla ala seva joventut

En plena feina fent una reixa

Autodidacta en el treball i a la vida , era un home poc donat a donar importància a les belles obres que realitzava; això ha fet que fos una labor àrdua i difícil localitzar els seus treballs; malauradament molts continuaran anònims, ja que no va guardar ni fotos ni esbossos d'ells, només la memòria oral i visual del que ell, en ocasions, explicava i ensenyava.

Per això ha estat molt important en aquesta labor de recerca l'informació de persones que van treballar amb ell i que ens van donar constància del seu legat. Sense la seva ajuda no haurien pogut realitzar aquest informe. En primer lloc gracies a Josep Vidal Ortiz ja que ens has guiat en aquesta recerca i sense tú no haurien pogut fer res, a Llorenç Garcia Ferret per ensenyar-nos l'inspiració creadora del Nicolás, a la seva filla Gloria Garcia Gazquez per las fotos de quan era jove, a Bodegas Torres per enviar-nos valiosa documentació fotogràfica i a la Casa Reial agrair-li la seva implicació en aquest projecte i enviar-nos fotos de la famosa clau...i a tanta gent que desinteressadament ens ha ajudat.

Rememorant a Nicolás

Sitges, per mitjà de les seves institucions té el deure de reconèixer als fills d'aquesta localitat que han deixat d'una forma u altre la seva empremta. Algunes d'aquestes persones son artesans anònims amb un gran talent.

En el cas de **Nicolás Ortiz García**, els seus orígens humils, el fet de perdre un ull molt aviat i encara així, a base d'esforç i superació realitzar els seus objectius de aconseguir crear el seu taller de forja i els impressionants treballs que va realitzar i que, sense saber-lo, admirem per tot Sitges i per altres llocs, el fan mereixedor d'aquest reconeixement institucional.

Volem amb aquest informe reivindicar a **Nicolás** com un gran artesà del metall amb notables obres de forja distribuïdes per molts llocs i molt respectat pels seus col·legues de professió.

Per la seva família seria molt bonic que el ajuntament li fes un reconeixement ja que seria la forma de que persones especials com **Nicolás** no romanguessin en l'anonimat.

Tota la gent que el va conèixer saben que va deixar una important empremta a la seva estimada Sitges.

Nicolás va morir en 2017.

Gracies per la seva atenció.

La seva filla,

Lidia Ortiz Pijuan

Telèfon: 687 313 876

E mail: liorpi1968@gmail.com

GRAFITI

Se llama pintada, grafito o grafiti, a una modalidad de pintura libre, destacada por su ilegalidad, generalmente realizada en espacios urbanos. Su origen se remonta a las inscripciones que han quedado en paredes desde los tiempos del Imperio romano, especialmente las que son de carácter satírico o crítico.

En el lenguaje común, el grafiti pollo es el resultado de pintar textos abstractos en las paredes de manera libre, creativa e ilimitada con fines de expresión y divulgación donde su esencia es cambiar y evolucionar; buscando ser un atractivo visual de alto impacto, como parte de un movimiento urbano revolucionario y rebelde. Es uno de los cuatro elementos que conforma la cultura Hip Hop.

Sin embargo los propios grafiteros, además de muchas referencias editoriales, los medios de comunicación, páginas web, positivos, y revistas especializadas utilizan la acepción italiana graffiti para referirse al grafito tanto en su acepción de movimiento cultural y artístico, así como a las propias pintadas.

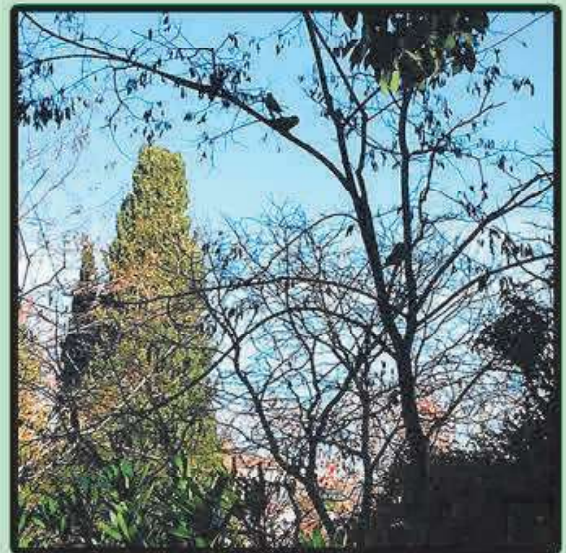
GRAFFITIS

GRAFFITIS

PARC DE PERE IV AL MASNOU

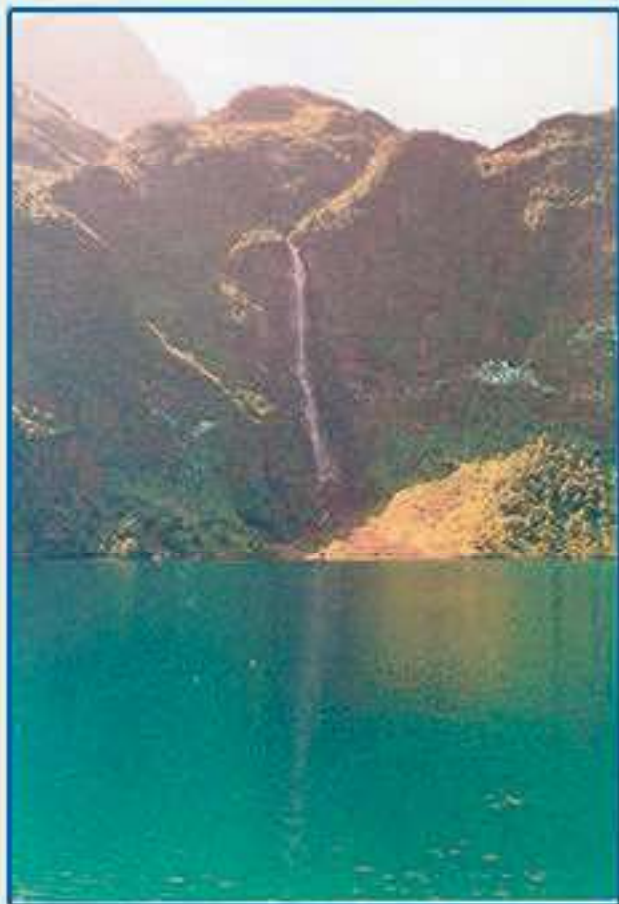
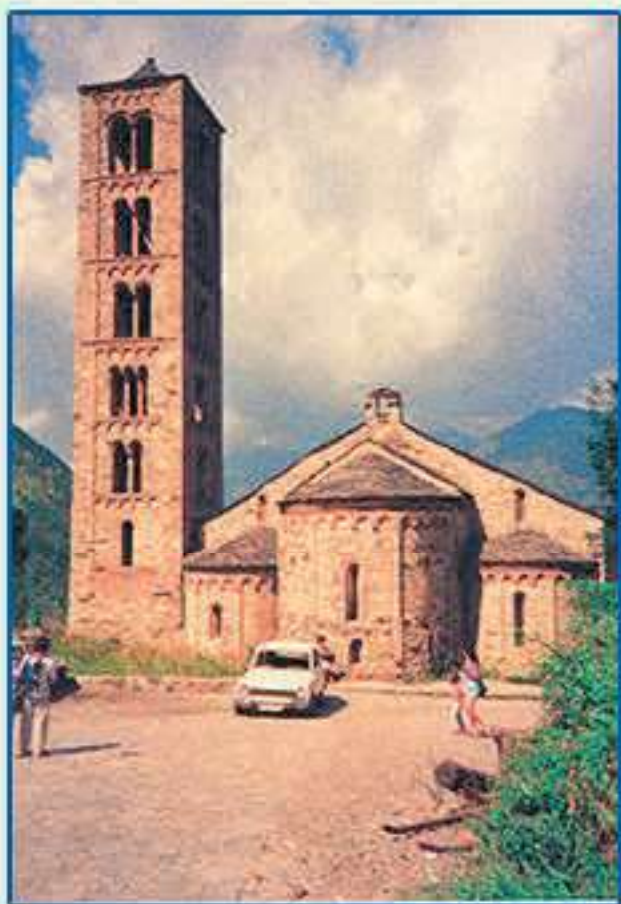
PARC DE PERE IV AL MASNOU

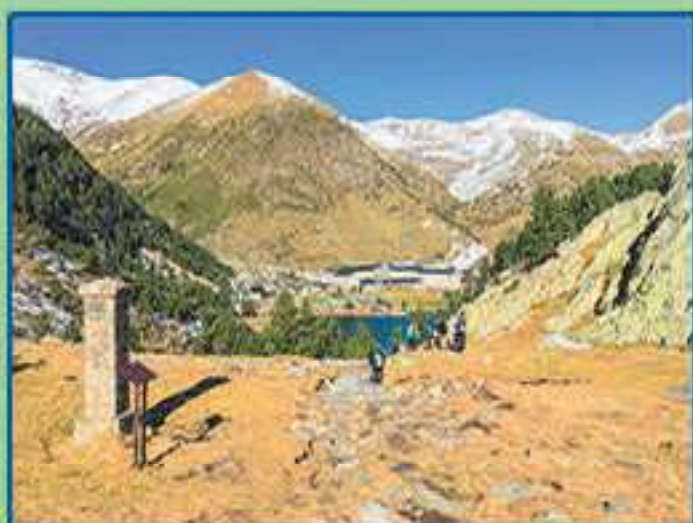
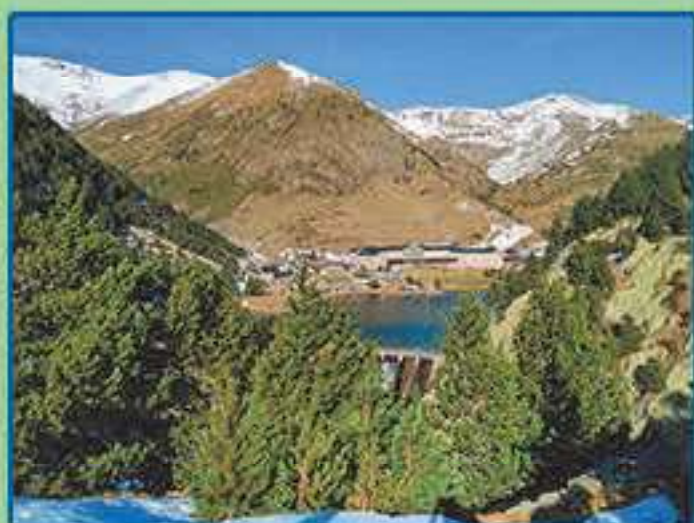
EL PIRINEO ARAGONES

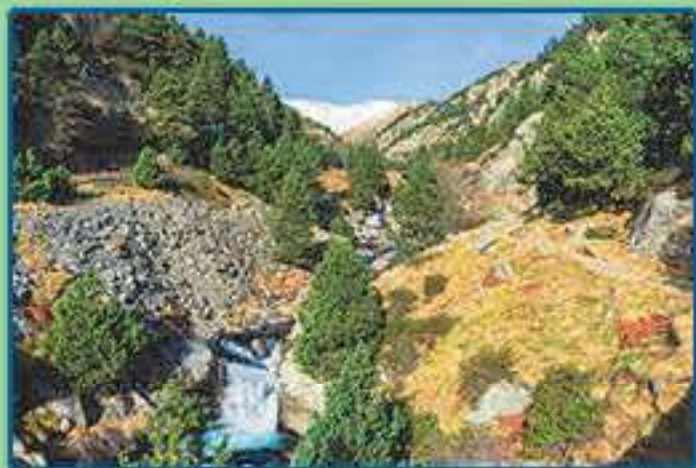
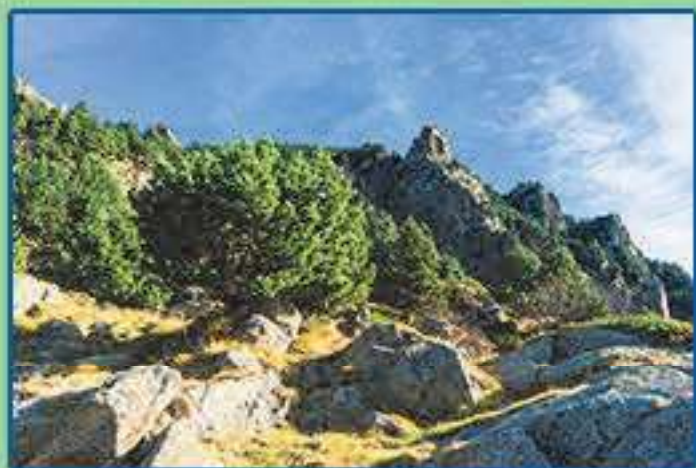
EL PIRINEO ARAGONES

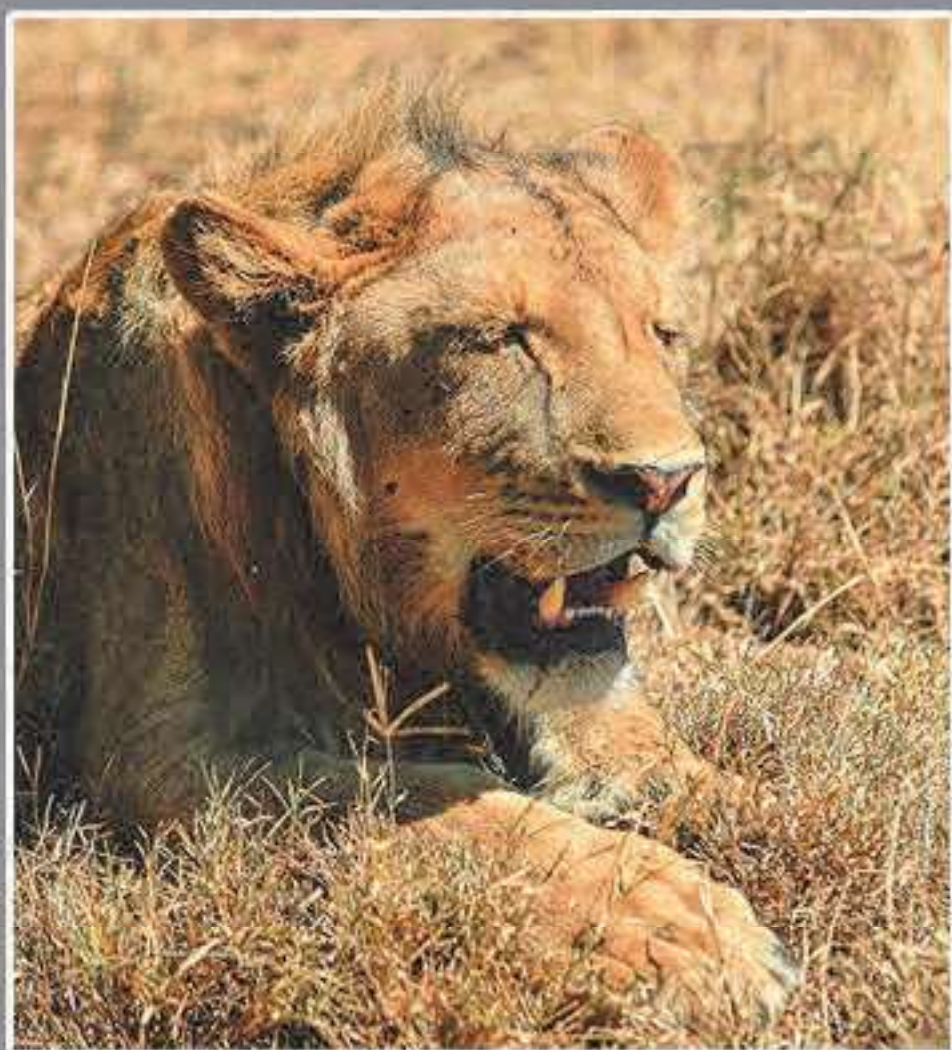
DE QUERALPS A NURIA PER BERONICA

DE QUERALPS A NURIA PER BERONICA

SAFARI per terres MASSAI

ens vam trobar aquest lleó, un llargandaix blau-grana i la resta de família

SAFARI per terres MASSAI

també vam tenir l'oportunitat de conèixer uns personatges i aquests paisatges maravellosos

SAFARI per terres MASSAI

besties i persones soles, famílies entranyables

AIGUAS TORTES I SAN MAURICI PER BERO

SAN PETESBURGO

San Petersburgo es la segunda ciudad más poblada de Rusia después de la capital Moscú, 5.85 millones de habitantes en el (2018). Está situada en la Región de Leningrado nombre que compartía con la ciudad durante la época soviética (1924-1991). Los otros nombres de la ciudad fueron Petogrado del 1914 hasta el 1924 y Leningrado de 1924 hasta el septiembre de 1991. Conocida también como la "Venecia del Norte", debido a sus más de 400 puentes que atraviesan a los numerosos canales que por ella pasan.

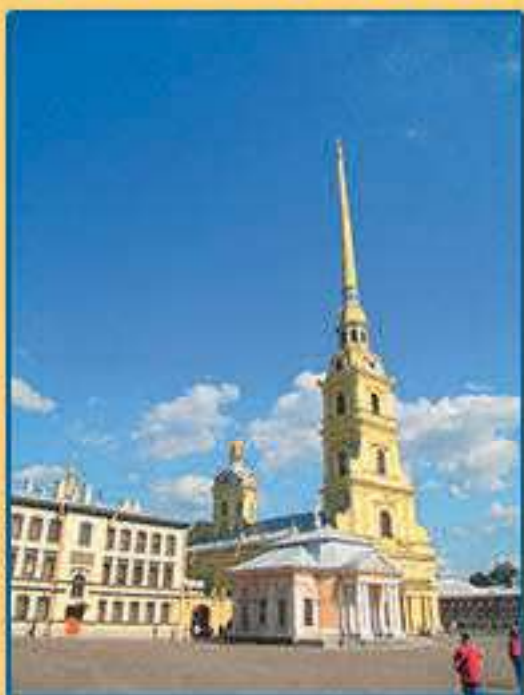
Fue fundada por el zar Pedro el Grande el 27 de mayo de 1703 con la intención de convertirla en la "ventana de Rusia hacia el mundo occidental." A partir de entonces se convirtió en capital del Imperio Ruso durante más de doscientos años. Cuando estalló la Revolución rusa, la ciudad fue el centro de la rebelión. En marzo de 1918 la capital fue trasladada a Moscú. En enero de 1924 tras la victoria bolchevique, la creación de la Unión Soviética (1922) y el fallecimiento de Lenin (1924), San Petersburgo cambió su nombre a Leningrado, en honor al dirigente comunista Lenin. Durante la Segunda guerra mundial, tuvo lugar el sitio de Leningrado, que duró 29 meses, en los cuales los alemanes bombardearon constantemente la ciudad y la bloquearon para que no pudieran abastecerse. Tras la derrota de Alemania en 1945, la ciudad fue nombrada Ciudad heroica por las autoridades soviéticas. Al desaparecer la URSS con el consiguiente colapso del comunismo, la ciudad fue renombrada San Petersburgo y se ha convertido en un importante centro económico y político de la actual Rusia.

SAN PETESBURG PER LLUISA BERTRAN

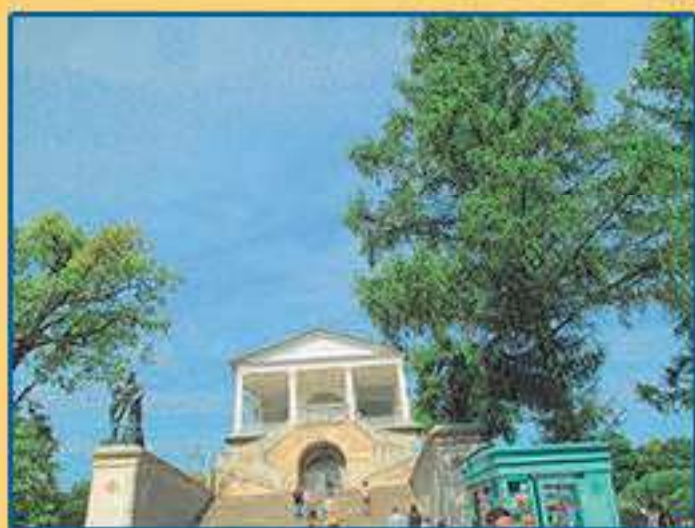
SAN PETESBURG

PER LLUISA BERTRAN

SAN PETESBURG

PER LLUISA BERTRAN

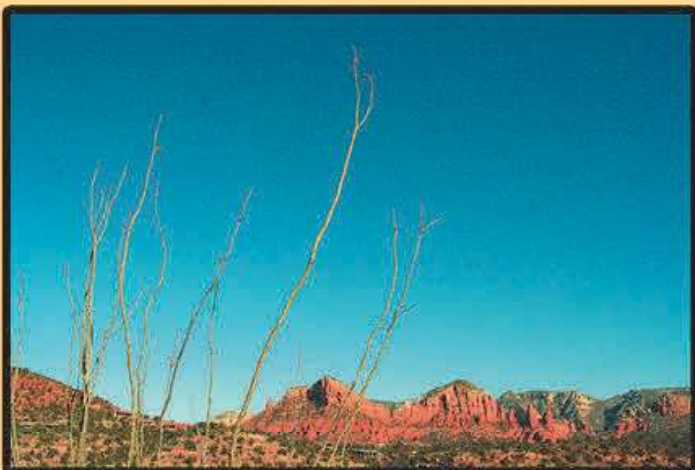
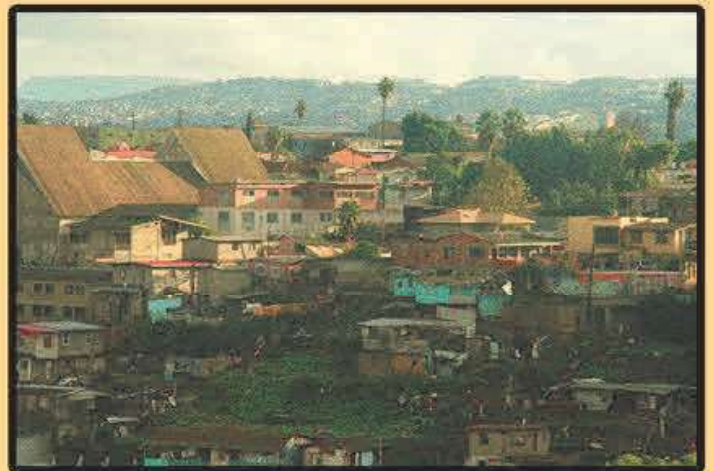
CALIFORNIA PER SILVIA JAMBERT

CALIFORNIA PER SILVIA JAMBERT

CALIFORNIA PER SILVIA JAMBERT

TINTA INVISIBLE A ARCO

TOLKIEN I LEWIS, DOS BONS AMICS I AUTORS DIFERENTS.

J.R.R. TOLKIEN <<EL SENYOR DELS ANELLS>>, i C.S. LEWIS <<LES CRÒNIQUES DE NÀRNIA>>

En realitat, aquests dos autors són força diferents i cadascun d'ells té prou entitat com per parlar-ne extensament. Adjuntar-los com estem fent té un punt de forçat.

Tolkien va néixer a Sudàfrica el 1892, quan era una colònia anglesa. Als cinc anys es posà malalt i la família va decidir tornar a Anglaterra, cosa que la mare amb dos fills va realitzar, però no el pare, que es va quedar per acabar de tancar uns negocis i va morir inesperadament. En morir la mare, confià els dos orfes a la tutela d'un sacerdot filipí, de l'Oratori de Birmingham, el qual els va deixar a viure a casa d'uns oncles, si bé sempre en va fer el seguiment. Va conèixer la seva dona, Edith Mary Bratt, quan tenia setze anys, i llavors la majoria d'edat era als 21. En arribar a aquesta edat es va casar. Tolkien va ser professor a Oxford, especialista en Literatura Anglesa amb una dedicació especial al temps anterior a la invasió normanda del segle XI.

Lewis va néixer sis anys després que Tolkien, el 1898 a Irlanda. Se li va morir la mare de petit, i aquest fet li va marcar la vida. Va quedar amb el pare i un germà. També va ser professor a Oxford, de Literatura Medieval i del Renaixement. Coneixia el grec clàssic perfectament, sense necessitat de traduir. En la seva conversió intervingué el propi Tolkien, una de les persones cristianes que ell troba a Oxford i l'impacten. Lewis dirà que Tolkien era el tipus de persona de qui sempre li havien dit que calia desconfiar, per catòlic i per filòleg. Lewis es casa de gran amb Joy Davidman, una escriptora americana divorciada que es va interessar pels seus llibres. Va ser un matrimoni curt, amb un enamorament intens però molt breu: ella mor d'un càncer al cap de poc. Lewis va morir pocs anys després, el 1963.

A les dècades dels anys 1930 i 1940, Lewis i Tolkien són l'ànima d'un grup que es diu <<The Inklings>>, format per literats i professors de la Universitat que es troben dues vegades la setmana, alternant les estances de Lewis i un pub d'Oxford. Compartien lectures tant de literatura anglesa com de les coses que els membres anaven escrivint.

En una ocasió, a Tolkien li van preguntar si Lewis havia influït en la seva obra, i ell va respondre: <<No, però ha estat un dels que m'ha encoratjat més>>, perquè compartien els escrits i Lewis l'animava a publicar-los.

Entre les influències compartides de Tolkien i Lewis, citem:

- En primer lloc la fe cristiana, catòlica en Tolkien i anglicana en Lewis, tot i que en aquest hi ha l'aspiració a tenir una fe que sigui aplicable a totes les branques cristianes.
- L'interès o la fascinació pel món de la mitologia i l'èpica germàniques. La narració mitològica germànica es molt potent, té molta força. El símbol de l'anell connecta <<L'anell del Nibelung>>, de Wagner, amb <<El senyor dels anells>> de Tolkien a través de la figura de l'anell on es concentra tot el poder i pel qual cal renunciar a l'amor. També l'espasa trencada que es torna a forjar.
- Els dos coneixen bé la mitologia i el pensament grec. Lewis més profundament, i Tolkien, en el fons, refà el mite de l'Atlàntida en descriure una civilització esplendorosa que acaba enfonsant-se en el mar pel seu orgull.
- També els és comú el coneixement de la narrativa medieval cavalleresca. Lewis en <<Les cròniques de Nàrnia>> assenyala l'honor com un dels valors més importants i l'acceptació de l'aventura sense por, quan es presenta. I el final de <<El senyor dels anells>>, de Tolkien, adquireix tons artúrics quan Frodo no mor sinó que s'embarca cap a les terres benaurades, igual que el rei Artur, a qui un vaixell s'emporta cap a un lloc on reposa fins que Anglaterra el torni a necessitar.
- I també l'experiència de la Primera Guerra Mundial. Tots dos van lluitar-hi. Tots dos van tenir la sort de ser ferits i haver de tornar a Anglaterra. I tots dos van viure, encara que no des del front, la Segona Guerra Mundial.